

Antaviana, una peça ja clàssica

La nit de dimarts 15 de gener, s'estrenà al teatre Condal de Barcelona (dies abans ja s'havia estrenat al teatre municipal de Girona) la reposició de l'obra

Carles DECORS

d'una reposició, hi ha dos factors, entre d'altres, a tenir en compte, per tal de comprendre'n les claus del funcionament. O bé l'obra roca fets i situacions actuals, fàcilment identificables, emprant elements

com a màgic), capaç de provocar sensacions i sentiments perfectament extrapolables per la seva universalitat.

És aquest el cas d'Antaviana, i ja per això no caldria parlar de reflexions apriorístiques sobre la conveniència o no de la reposició (¿no es fan, si s'escau, reposicions de textos considerats clàssics o pel·lícules, sense que ningú s'esgarri?). La posada

ra avui dia del nex temporal, per fer-nos sentir allò que queda al marge de les mutacions socials, i que es transmet fidel al llarg dels anys, malgrat que canviïn els costums i les modes.

No cal dir tampoc que, si tal cosa s'hi aconseguix, és absurd de fer comparances respecte a les similituds i les diferències dels actors actuals i els d'abans. Al meu parer, el procés de construcció teatral és tan acurat i efectista que els actors que es belluguen per l'escena em semblaven els mateixos de sempre, o si fa no fa, no em feien pensar en els predecessors. I no obstant això, l'Antaviana que hem vist no és la mateixa, és una altra, perquè les característiques individuals i artístiques de cada un d'ells són diferents, i els personatges als quals donen vida s'embeuen d'un cert toc únic i exclusiu, que encara ens permet de creure en la interpretació.

Antaviana és de nou una vella i ensomniadora cambra emmirallada, capaç de reflectir tot l'encís i la ironia d'uns mateixos personatges que són diferents.



El grup Dagoll Dagom ens permet encara de creure en la interpretació

Antaviana, la Companyia de Teatre Dagoll Dagom, que, d'aquesta forma, i per primera vegada, presenta alhora dues produccions.

En parlar de l'oportunitat o l'èxit d'una obra de teatre, i més tractant-se

visuals i estètics de l'entorn urbà en el qual ens movem; o bé, allunyada de la immediatesa, per la seva localització temporal (un clàssic, per exemple), recrea l'escena d'un àmbit envoltant i suggestiu (que ha estat definit sempre

en escena dels contes de Pere Calders, de la mà de la direcció de Dagoll Dagom, respectant-ne tant el caire ambiental enyoradís, irònic-grotesc, i una mica decadent, com la música i l'escenografia que el possibilitava, ens abstraem enca-

Un inspector postindustrial

El diumenge, entre el tediari de les tres i la magnífica sèrie australiana *Para el resto de sus días*, em passa com els xiquilins, que acudien quan tocava el tio aquell de la flauta. La embriagadora musiqueta de l'*Inspector Gadget* composta per Shuky Levy i Haim Saban paralitza du-

Guillem RAUSA

rant 1.800 segons els nervis acústics i facials del meu cervell.

Ho confesse sense embuts. Sóc un ionqui dels dibuixos animats. Ja sé que l'*Inspector Gadget* no es situa a l'altura de les divertidíssimes Don Gato, Bugs Bunny, Don Cegatón o Porky Pig d'antany. Però aquesta sèrie francesa de Bruno Bianchi i Jean



Chalopin anima dignament els moments postaliamentaris del setè dia.

La sèrie és un curiós desplegament d'artefactes i de tecnologia de la tercera ona. Tocat amb un capell molt paregut a aquell que duia el Chapeau Esmirriau de Mortadelo i Filemón, el tal Gadget provoca unes quantes i divertides catàstrofes. Un grapat de gags que ens eviten les temptacions de la sesta durant el dia del senyor. Un humor informànic i postindustrial.